

Κυριακή 27η Ἀπριλίου 2025

Κυριακή τοῦ Θωμᾶ

(Ἰωάν. 20, 19 – 31).

«έωράκαμεν τόν Κύριον» (Ἰωάν. 20, 25).

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη! Κυριακή τοῦ Ἀντίπασχα σήμερα. Ὁ Κύριος εἰσέρχεται στή φοβισμένη συντροφιά τῶν μαθητῶν Του ὡς Νικητής τοῦ θανάτου, ὡς ἀπόλυτος Θριαμβευτής, ὡς Παντοδύναμος Ὁλετήρας τοῦ σκότους, γιά νά τούς χαρίσει τήν εἰρήνη, τή συμφιλίωση καί τή συνδιαλλαγή. Ἔρχεται νά τούς δείξει ὅτι τούς ἀγαπάει καί ἅς Τόν πρόδωσαν. Ἔρχεται νά τούς ἐκδηλώσει τή φιλανθρωπία Του καί ἅς Τόν ἐγκατέλειψαν. Ἔρχεται νά τούς δώσει νά καταλάβουν ὅτι ἡ ζωή δέν χάνεται ἀπό τήν ἁμαρτία καί ἅς Τόν ἄφησαν νά πεθάνει μόνος.

Σ' αὐτή τήν ἔλευση τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ στέκονται μάρτυρες αὐτοί πού δέν Τόν κατανόησαν ὅσο ζοῦσε. Σήμερα, ὅμως, καλοῦνται νά βιώσουν τήν Ἀνάστασή Του. Νά εἰσέλθουν στό μεγάλο μυστήριο τῆς σύνθλιψης τοῦ θανάτου. Σήμερα βιώνουν τόν θρίαμβο τῆς ζωῆς. Γιά τό βίωμα αὐτό ἔχουν ὡς ἐφόδιο τή θεά τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου. Ἀπουσιάζει, βεβαίως, ὁ ἕνας ἀπό τούς δώδεκα, ὁ Θωμᾶς. Ὅταν ἐπιστρέφει στήν ὁμήγυρη, ἀμφιβάλλει γιά τό βίωμα τῶν ὑπολοίπων. Τότε ὅλοι μαζί τόν διαβεβαιώνουν: «ἔωράκαμεν τόν Κυριον»! Εἶναι δύσκολο σ' ἕναν κόσμο, ὅπου φαίνεται νά κυριαρχεῖ ὁ θάνατος, ξαφνικά νά θριαμβεύει ἡ ζωή. Εἶναι δύσκολο νά εἰπωθεῖ τό «ἔωράκαμεν τόν Κύριον», ὅταν πρῖν ὁ Κύριος ἔχει σφραγιστεῖ πίσω ἀπό τόν βαρῦ λίθο τοῦ Τάφου.

Ἐντούτοις σήμερα ἀκούγεται τό «ἔωράκαμεν τόν Κύριον». Εἶναι μία ἐμπειρία πού τήν ἔχουν ὅλοι ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό

καί Τόν ἀποδέχονται ὡς Ἀναστημένο Λυτρωτή στή ζωή τους. Αὐτό τό βίωμα τῆς θεάς τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ ἔχει κάποιες προϋποθέσεις. Πρῶτον, γιά νά δοῦμε τόν Νικητή τοῦ θανάτου, πρέπει ἀρχικά νά πονέσουμε. Δεύτερον, εἶναι ἀπαραίτητο νά θέλουμε νά Τόν δοῦμε. Τρίτον, ἀφοῦ Τόν δοῦμε, θά πρέπει νά ἔχουμε προετοιμαστῆ γιά τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀνεκκλήθηθαι θεάς.

Οἱ μαθητές λένε στόν Θωμᾶ «ἑωράκαμεν τόν Κύριον», ἀλλά πέρασαν μέσα ἀπό τόν βαθύ πόνο τῆς ἀπώλειας, γιά νά ἀξιωθοῦν νά ἔχουν αὐτή τήν ἐμπειρία. Ὁ Θωμᾶς πέρασε κι ἐκεῖνος τόν δικό του βαθύτατο πόνο, πρὶν ἀξιωθεῖ νά χαρεῖ μέ τήν ἀποκάλυψη τοῦ Ἀναστημένου Ἰησοῦ. Συνηθίζουμε νά λέμε ὅτι πρὶν ἀπό τήν Ἀνάσταση ὑπάρχει ὁ Γολγοθάς, ἀλλά δέν καταλαβαίνουμε τί σημαίνει αὐτό. Ὁ πόνος, ἡ προδοσία, ἡ κακία, ἡ ἐγκατάλειψη καί τό σκοτάδι τοῦ Γολγοθᾶ φαίνονται πολύ θεωρητικά, ὅταν

δέν τά βιώνουμε. Ἔρχεται, ὅμως, ἡ ὥρα πού θ' ἀνεβοῦμε τή δική μας ὁδό τοῦ μαρτυρίου. Ἔρχεται ἡ ὥρα τῶν δακρῶν, τῆς μοναξιᾶς, τῆς ἀπελπισίας, πού καλούμαστε νά σταθοῦμε ἀπέναντι στό πλῆθος τῶν πειρασμῶν, τῶν πτώσεων καί τῶν δοκιμασιῶν μέ ἀξιοπρέπεια καί σιωπή σάν τόν Χριστό. Ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀγωνίας γιά τό μέλλον πού ὑφάνθηκε ἐρήμην μας καί ἀπειλεῖ νά μᾶς κατασπαράξει. Ἔρχεται κάποια στιγμή πού ἡ καρδιά ματώνει καί γίνεται κομμάτια, εἰδικά ἐάν ἡ ἀρρώστια ἢ ὁ θάνατος χτύπησαν τό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μας. Σ' ἐκείνη τή δύσκολη περίσταση καλούμαστε νά θυμηθοῦμε τό «έωράκαμεν τόν Κύριον». Ὅπως οἱ μαθητές ἔτσι κι ἐμεῖς, γιά νά ἀξιωθοῦμε τῆς θέας τοῦ Θεοῦ, θά δοκιμαστοῦμε πρῶτα. Ἡ δοκιμασία καί ὁ πόνος εἶναι ἡ κάθαρσή μας. Ὁ Ἀναστάς Κύριος ἀποκαλύπτεται μόνο σ' αὐτούς πού καθαρί-

στηκαν μέ τόν πόνο, σέ ὅσους μετέτρεψαν τόν πόνο τους σέ προσμονή τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι ἐρχόμαστε στή δεύτερη προϋπόθεση γιά τό «έωράκαμεν τόν Κύριον». Αὐτή εἶναι ἡ προσμονή τοῦ Ἀναστάντος. Ὁ Κύριος ἀποκαλύπτεται σέ ὅσους Τόν προσμένουν. Οἱ μαθητές ἦταν θλιμμένοι, διότι τοὺς ἔλειπε ὁ Χριστός. Τόν νοσταλγοῦσαν. Ἐνιωθαν ὅτι τοὺς ἄφησε ὀρφανούς. Τόν ποθοῦσαν. Ποθοῦσαν τά γλυκύτατα λόγια Του, τήν ἀπέραντη ἀγάπη Του, τό οὐράνιο βλέμμα Του, τήν ὑπέρογη φροντίδα καί προστασία Του. Ἐκεῖνος τοὺς τά-ισε στήν ἔρημο, τοὺς ἔσωσε στήν τρικυμία, τοὺς ἔδωσε τό χάρισμα νά κάνουν θαύματα, τοὺς ἔβγαλε ἀπό τή μιζέρια, τοὺς ἔκανε πιό σοφούς. Τώρα, πού ἡ ἁμαρτία εἶχε θανατώσει τόν Διδάσκαλο, φοβόνταν γιά τή ζωή τους, ἀμφέβαλλαν γιά τήν πορεία τους, ἀποροῦσαν γιά τό μέλλον. Ὁ Θωμᾶς, ὅμως, ποθοῦσε πιό πολύ τόν Ἰησοῦ. Ὅταν οἱ ὑπόλοιποι τοῦ εἶπαν «έωράκαμεν τόν

Κύριον», ὁ πόνος του ἔγινε βαθύτερος. Ἔγινε ἴσως παράπονο καί ἀπορία. Μέσα ἀπό αὐτή τήν ἔμπονη προσμονή ἀξιώθηκε νά δεῖ κι ἐκεῖνος τόν Ἀναστημένο Ἰησοῦ καί μάλιστα νά Τόν ψηλαφίσει.

Πάντοτε ἡ προσμονή γιά τόν Θεό λαμβάνει ἀπάντηση. Ἡ ἐπιθυμία κινεῖ κάθε δύναμη, γιά νά φέρει στόν ἄνθρωπο τήν ἀναμενόμενη ἐμπειρία. Ἡ ἐπιθυμία γιά τόν Χριστό μαγνητίζει τή θεϊκή ἀγάπη καί ὁ Κύριος δέν ἀργεῖ νά κάνει τήν ἐπίσκεψή Του. Ἡ ἐπιθυμία καί ὁ πόθος τοῦ κάθε πιστοῦ γιά τόν Θεό φέρνει τό πολυπόθητο ἀποτέλεσμα. Ἡ προσμονή γιά συνάντηση μέ τόν Χριστό ἐμπεριέχει καί τή σωστή προετοιμασία. Ὁ πιστός προετοιμάζεται μέ τόν πνευματικό ἀγώνα τῆς ἀσκήσης, τῆς προσευχῆς, τῆς προσφορᾶς, τῆς μελέτης, τῆς νηστείας, γιά νά ἀξιωθεῖ νά δεχθεῖ τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πατέρα του. Ὅπως ἓνας ἐρωτευμένος καλλωπίζεται γιά νά συναντήσῃ τήν ἐρωμένη του, ἔτσι καί ὅποιος

ποθεῖ τόν Χριστό καλλωπίζεται μέ τά στολίδια καί τά ἀρώματα τῆς ἀρετῆς γιά τή σύζευξη μέ τόν Ἰησοῦ. Μέ τήν ἀσίγαστη ἐπιθυμία προκαλοῦμε τό θεϊκό ἐνδιαφέρον καί μέ τήν κατάλληλη προετοιμασία ἀξιωνόμαστε νά ποῦμε κι ἐμεῖς «έωράκαμεν τόν Κύριον».

Τρίτον, οἱ μαθητές εἶπαν στόν Θωμᾶ «έωράκαμεν τόν Κύριον», διότι μποροῦσαν νά σηκώσουν τίς εὐθύνες καί τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἐνόρασης. Εἶναι ὁμολογία αὐτή ἡ φράση. Τό νά διαβεβαιώνεις τόν ἄλλον ὅτι εἶδες τόν Ἀναστημένο Χριστό εἶναι μία μαρτυρία ζωῆς. Ἡ ὄραση τοῦ Ἀναστημένου Ἰησοῦ ἔχει συνέπειες. Ἡ ζωή μετά τή συνάντηση μέ τόν Νικητή τοῦ θανάτου δέν μπορεῖ νά εἶναι πλέον ὅπως πρίν. Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν καταλάβει ὅτι ἔχει ὡς φίλο καί συγκάτοικο τήν πηγὴ τῆς ζωῆς, μεταμορφώνεται, δυναμώνει, ἀναθαρρεύει, γιγαντώνεται. Εἶναι ἕτοιμος νά καταθέσει τήν ἐμπειρία του ὅπου χρειαστεῖ. Εἶναι ἕτοιμος νά θυσιαστεῖ

για τήν ἀλήθεια πού βιώνει. Ὁ πιστός, πού νιώθει τήν παρουσία τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ, δέν θέλει νά ὑποκύψει στήν ἁμαρτία. Ἀντιστέκεται στό κακό. Γίνεται κήρυκας τῆς δύναμης τοῦ Θεοῦ. Γίνεται φῶς, διότι φωτίζεται ἀπό τήν Ἀνάσταση. Δέν μπορεῖ νά μείνει στά λίγα, στή βόλεψη, στόν συμβιβασμό. Θέλει τόν οὐρανό, θέλει τό τέλειο, θέλει αὐτό πού εἶναι ἀληθινό καί ὄχι κάλπικο.

Τό «ἐωράκαμεν τόν Κύριον» τῶν μαθητῶν πρὸς τόν Θωμᾶ, γίνεται καί ἐμπειρία τοῦ ἴδιου τοῦ Θωμᾶ. Γίνεται ἐμπειρία ὅλων τῶν πιστῶν. Για νά τό ζήσουμε αὐτό ἀληθινά, πρέπει νά πονήσουμε, νά ποθήσουμε τόν Χριστό, νά εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀντέξουμε τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς συνάντησης. Τότε ὁ Κύριος θά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ. Θά μᾶς χαρίσει τήν εἰρήνη Του, τή δύναμή Του, τόν θρίαμβο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, πού δέν ἔχει τέλος ἀλλά μόνο μυστική χαρά καί ἀπέραντη δόξα. Ἀμήν.